

рѣшихъ да изпълня грозното наказание още същата минута, а го отложихъ за други день.

Като избѣгнахъ опасността, заповѣдахъ да я прѣнесатъ въ крайната клѣтка сама. Тамъ тя прѣкара цѣлата нощъ съвсѣмъ неспокойно: ре-вѣше страшно, мѣташе се отъ стѣна въ стѣна и удрѣше съ лапитѣ си желѣзнитѣ прѣте на клѣтката.

На утринята тя се смѣлча и я намѣрихме легнала на пода въ жгѣла на клѣтката. Тамъ тя пѣшкеше жално и дишаше издълбоко.

Азъ се доближихъ до клѣтката и галено из-викахъ :

— Дагира!.

Тя едвамъ помръдна опашка и ме погледна тѣй миловидно и просълзено, че азъ не можахъ да се стѣрпя и поронихъ едри сълзи. Въ това врѣме ми дойде хубавата мисль — да влѣза при болната Дагира.

По-скоро ми отворете да влѣза при нея, казахъ веднага на пазача.

— Господарке, каза той, що правишъ? Вѣр-вашъ ли, че ще излѣзешъ жива отъ тамъ вече?!

— Стига приказва праздни приказки, ами отваряй по-скоро, защото едва сега узнахъ, че моята любима Дагира е болна и трѣбва скоро да ѝ се помогне, казахъ азъ и се промъкнахъ незабавно въ клѣтката.

Когато се приближихъ до нея, тя не се мръд-на отъ мѣстото си. Почнахъ да ѝ говоря галено и да я гладя по главата, а тя се укроти и зах-вана да ми ближе ржката. Разгледахъ я внима-телно и видѣхъ грозна рана на ухото ѝ. Поч-нахъ да я лѣкувамъ и тя скоро оздравѣ.